

Љ ЧУДЕСАТА

Чудеснико!

Чудото да ни събуждаш - е чудо!
Но моментално първия порив, риба
змурва се на терзанията в блатото,
Вместо с птичия си полет да проследи
лазура на телепатията, далеч от вегетация,
далеч от нещастия и блудкав пир...

Чете с тревога законите радостта бедна...
Тюхка се, в човешки-нечовешки сан...
Разсейва се от усмивката на насрещния,
разперва обятия фалш, обречена дан...

Брои монети, обожава треската им.
Потиска апетит. Будува. Дебне. Крои,
изобретателност за печалба на банкнота
със заслуга, без беда... Кошмари,
долитащи през боен ринг, кошмари.

Тъй похарчен, стопен е, поредния ден...

После привечер, радостта тъжна,
Куче, премаяло от умора и глад...
Спи... Не си доспива! Псува утрото,
И събуждането ти чудо, псува...
Без да се диви на силата ти космична...

Чудеснико, защо не обесиш
финикийския вампир-крадец на души,
обсебващ всяко твое чудо-банкнота?
Или, равноправно да разгадеш?
Толкова, колкото е нужно, всекиму!
За да пребъде в пълноценно щастие,
чудото ти събуждане, чудо-чудно,
сред чудесата ти безброй! Чудеснико!

Љ